

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΑΤΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φ. Χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Δι' ἀμεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεάπολις καὶ νεαπολιτανίδες Δ'. (Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως). — Μαρία Στουάρτ μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (ὑπὸ Φ. Κ.) — Διατὶ αἱ γυναῖκες ὑπὲρ πᾶν ἄλλο σκεῦος ἀγαπῶσι τὸ κάτοπρον των (ὑπὸ κ. Ἐλένης Ράλλη). — Τὸ πουλάκι ποίημα (ὑπὸ δος Ἀναστασίας Δ.). — Ποικίλα. — Ἀλλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).

Δ'.

Ἡ Νεαπολιτανὶς μοναχὴ ἢς ἡμυδρὰν εἰκόνα ἐδώκαμεν ἐν τῇ περὶ τυφλῶν μελέτῃ μας καὶ ἢς ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις ἐξικνεῖται εἰς πᾶν σημεῖον τῆς γῆς, ἔνθα ἡ θλίψις καὶ ὀδύνη ἔχουσιν ἀνάγκην παραμυθίας καὶ ἀνακουρίσεως, ἔνθα ὑπάρχουσι πληγαὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸς ἐπούλωσιν, ἢ μοναχὴ ἀνήκει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν μέσσην καὶ ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν τῆς Νεαπόλεως.

Τὸ αἷμα τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ σφύζει πολὺ θερμῶν, ὁ χαρακτήρ τῆς εἶναι πολὺ ζωηρός, ἡ καρδία τῆς πολὺ εὐθυμος, ὅπως καταστήσωσιν ἀδύνατον τὸν ἐν τῇ μονῇ περιορισμὸν τῆς. Ἐνῶ ἡ γυνὴ τῆς μέσης τάξεως ἀνατρεφομένη μόνον ὅπως καταστῆ καλὴ σύζυγος καὶ καλὴ μήτηρ, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τὸν βίον ὑπὸ οἰονδήποτε ἄλλον ὄρον θεωρεῖ ὡς φυσικὸν προορισμὸν τῆς τὸν γάμον ἢ τὸ μοναστήριον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐπιδιώκει καὶ προτιμᾷ πάντοτε τὸ πρῶτον, ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ δεύτερον.

Ἄξιον δ' ἀληθῶς ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως τυγχάνει πῶς ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς γυναικείας προόδου, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς βλαβείου Ἰταλίας τόσον ἐπιδιώκουσι διὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἐργασίας τὴν πρόοδον καὶ χειραφάτησιν

των, αἱ Νεαπολιτανίδες ἐμμένουσιν εἰς τὸ παλαιὸν καθεστῶς, ἐνασμενιζόμεναι εἰς βίον ἐντελῶς ἀνατολικόν, εἰς βίον ἀδρανῆ ἐκτὸς πάσης πνευματικῆς κινήσεως, πάσης δράσεως, πάσης αὐτοβουλίας.

Μάτην ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις παραχωρεῖ αὐταῖς πᾶν μέσον ἀναπτύξεως ἰδρύουσα ἐκάστοτε τέλει καὶ πλήρη γυμνάσια καὶ ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα. Μάτην ὁ κ. Κρίσπης ἠνέωξεν αὐταῖς εὐρείας τὰς θύρας τῶν ἰταλικῶν πανεπιστημίων. Ὀλίγαι δράττονται τῆς εὐκαιρίας ταύτης ὅπως ἀπολαύσωσι τῶν τῆς παιδείας δώρων. Μόνον αἱ προωρισμέναι διὰ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἐπιδίδονται μετὰ ποιᾶς τινας προθυμίας εἰς ἀνωτέραν παιδείαν, καταρτίζονται δ' ἀξιόλογοι παιδαγωγοί, ἐκτελοῦσαι μετ' εὐσυνειδησίας καὶ ζήλου τὰ καθήκοντά των.

Αἱ λοιπαὶ μετὰ στοιχειῶδη ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, καὶ ποιᾶν τινα περὶ τὴν μουσικὴν, ὠδικὴν ἢ ὀργανικὴν, ἀσκησιν, ὡς μόνον αὐτῶν ἐνασχόλησιν ἔχουσι τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπισκέψεων, κατὰ τὸν χειμῶνα, κατὰ δὲ τὸ θέρος τὴν διημέρευσιν σχεδὸν εἰς οἰονδήποτε κατάστημα λουτρῶν, ὑπὸ δροσερὰν τινα σιαῖδα καὶ ὑπὸ τοὺς ἤλους καλῶς κατηρτισμένης ὀρχήστρας.

Αἱ ἄγαμοι ἀπὸ τῆς δωδεκαετοῦς ἐτι ἡλικίας ἔχουσι στιγμὰς ρομαντικῆς ἐκστάσεως. Αἰσθάνονται τὴν καρδίαν των πάλλουςαν ἐνώπιον νεανίου, ὅστις ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὰς φιλοφρόνως. Εἶναι αἰσθηματικώταται, θεωροῦσι δ' ἀπαραίτητον τὴν ἀπόκτησιν θαυμαστοῦ, ὅστις μετὰ πολλοὺς ὑπὸ τὰ παράθυρα στεναγμοῦ, καὶ ἀπειραρίθμους καθ' ἑκάστην περὶ τὴν συνοικίαν ἐκείνης περιπάτους, ἀπελπίς, κλαίων, ρίπτειται εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς, ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς ἀγαπητῆς τῆς καρδίας του. Τὸ χρηματικὸν ζήτημα κατέχει ὄλως δευτερεύουσαν θέσιν εἰς σὺναψιν γάμου.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες νυμφεύονται νεώτατοι, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἧτις σπικνίως ὑπερβαίνει τὰ εἰκοσιν ἔτη. Ἀπο-

κτώσι πολλά τέκνα, ἅτινα ἀνατρέφουσι μετὰ πολλῆς στοργῆς, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικωτάτης ἀμεριμνησίας.

Καὶ ἔχουσι δίκαιον. Ἡ ζωὴ εἶναι εὐθηνοτάτη, ἢ ἀποκατάστασις τῶν νεανίδων εὐκολός. Θὰ ἀγαπήσωσιν ὡς αἱ μητέρες τῶν καὶ θὰ ἀποκατασταθῶσιν, ἔστω καὶ ἀπροικίαι ὡς ἐκεῖναι. Πρὸς τί λοιπὸν ἀνησυχοῦν καὶ φροντίδες καὶ στεναγμοί, ἀφοῦ τὰ πάντα ἐδῶ προσκλιούσιν εἰς χαρὰν, εἰς εὐθυμίαν, εἰς ἀπολαύσεις;

Ἐδῶ ἡ Κιάττα, ἦτοι τὸ νέον καὶ ὠραῖον τμήμα τῆς πόλεως, μετὰ τὰ κολοσσαῖα λευκὰ μέγαρά του, μετὰ τὰς εὐρείας καὶ καθαρωτάτας ὁδοὺς του, αἵτινες ἔχουσιν ὡς ὄριον πρὸς τὸ μέρος μὲν τοῦ κόλπου τὸν ἀπέραντον καὶ γραφικώτατον δημόσιον κήπον (villa Nationale) μετὰ τὰ ἀπειροπληθῆ ἀναβρυτήριά του καὶ τὰ ὠραῖα ἀγάλματα, καὶ τοὺς τάφους ἐξόχων ἀνδρῶν ὡς τὸν τοῦ Τάσσου. Ὀλίγον ἀπωτέρω ὁ λόφος τοῦ Παυσιλύπου, ὅστις ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Κάϊας μεταξὺ δύο κόλπων τοῦ τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Ποτσουόλη, παρέχων ἀείποτε ἄστυλον εἰς τὰς ἐξόχους ἐμπνεύσεις, εἰς τὰς ρομαντικὰς ψυχὰς. Ὀδὸς μεγαλοπρεπῆς ἐστεμμένη ὑπὸ κέδρων, διασχίζουσα λοφίστους καὶ ἀνερχομένη βραχμῶν μέγρι τῆς κορυφῆς τοῦ Κορολλίου, ὅπουθεν φαίνονται προσβάλλοντες οἱ χλοεροὶ τοῦ Παυσιλύπου λευκῶνες, τὸ νησίδιον τῆς Νησίτας, οἱ κολπίσκοι τῆς Βαΐας καὶ τοῦ Ποτζουόλη, ἢ θάλασσα ἦν τὸ πρῶτον διέσχισαν οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ ὄρειοι, οὗ ἐπεσκέφθησαν οἱ Ἀργοναῦται, ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Αἰνείας. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Βιργιλίου φαίνεται εἰσέτι ἐπιπλέον εἰς τὰ πέριξ. Αἱ νῆσοι τῶν Σειρήνων, φέρουσαι εἰσέτι τὰ ὀνόματα Ἑλληνικὰ διαγράφονται μακρὰν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὡσεὶ ἀποσπασθεῖσαι τῆς παραλίας, ὅπως ὑποδείξωσι πρὸς τοὺς διερχομένους ταξιδιωτὰς τοὺς τάφους τῶν ἔρων τούτων.

Ἐπαύλειοι μαγικὰ κατὰφυτοι, ὑπὸ δένδρων τῆς Ἀσίας καὶ πλουσιῶν φυτειῶν τῆς Νεαπόλεως. Δὲν εὐρίσκει τις ἐνταῦθα καρπὸν ἄνευ ὀνόματος, ἄνθος ἄνευ μεριδιάματος. Τὸ θαυμάσιον καὶ ἀπέραντον ἀνάκτορον, τὸ ὁποῖον εἰς παρελθόντας αἰῶνας ἔφερε τὸ ὄνομα τῶν Σειρήνων, βραδύτερον δὲ περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ὠραίας καὶ ὑπερῆρανου ἡγεμονίδος Δόνας Ἀννης, ὑψοῦσαι κατηρειπωμένον ἐντὸς τῆς θάλασσης, ἐνοούμενον μετὰ τοῦ λόφου μόνον διὰ μιᾶς πλευρᾶς. Τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια αὐτοῦ ἀναμνησκουσι τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἠμαζοῦν ἐν ὄλῃ τῇ καλλονῇ καὶ τῷ πλούτῳ τῆς ἡ Δόνα Ἀννα, ἐποχὴ καθ' ἣν αἱ ἄμαζαι εἰσέρχοντο διὰ τῆς δευτέρας ὀροφῆς καὶ αἱ λέμβοι διέτρεχον τὴν πρῶτην.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Παυσιλύπου ὑπῆρχε τὸ πάλαι ναὸς τῆς Εὐπλόου Ἀφροδίτης, τῆς ἀείποτε μεριδιώσης ταύτης θεᾶς καὶ ὑποσχομένης εὐτυχῆς ταξιδίων εἰς τὰ ἱστοροφά ἅτινα ἀπέπλεον διὰ τὴν Ἀνατολήν. Διατηροῦνται εἰσέτι τεμάχια τινὰ τῶν γραφικῶν στηλῶν τοῦ ναοῦ τούτου, ὡς καὶ τὰ ἐρείπια τῆς ἐπαύλειος τοῦ διασήμεου καὶ Ζαπλούτου Λουκούλου, ἅτινα ἐκλαμβάνει τις ὡς σκελετὸν λησμονηθείσης πόλεως, ἡσύχως ἀναπαυομένης ἐπὶ κλίνης μύρτων.

Ὁ λόφος διασχίζεται καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μήκος ὑπὸ σπηλαίων ἀπέραντων, τεχνητῆ δὲ ὑπόγειος στοὰ, ἄγει διὰ μεγαλοπρεποῦς ὑπογείου ἁμαζιτικῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν ἀντίθετον ἄκρον τοῦ λόφου, ἧς ὑπέρεται ὁ τάφος τοῦ Βιργιλίου, ἐπὶ

τῆς αὐτῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἡ ἐπαυλις τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ. Ἐνταῦθα συνέθεσε τὰ ὠραιότερα αὐτοῦ ποιήματα, ἰδίως τὸ τῆς καλλιεργείας τῶν ἄγρων, ὡς καὶ τὰ δώδεκα βιβλία τῆς Αἰνείας του. Εὐγενῆς παράδοσις προσεῖλκυσε ἀείποτε ἐνταῦθα, ὡς εἰς ἱερὸν προσκύνημα πάντας τοὺς ἐξόχους ἀνδρας. Ὁταν δ' ὁ ἔρωσ καὶ ἡ ποίησις ἤρξαντο νὰ ἀναγενῶνται ὑπὸ τὸν ὠραῖον τοῦτον οὐρανόν, ὁ Δάντης, ὁ Βοκάκιος καὶ Πετράρχης, ἦλθον παρὰ τὸν τάφον τοῦτον ἵνα ἀναζωογονήσωσι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν καὶ χαράζωσιν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τὸ ὄνομα τῆς Βεατρίκης, τῆς Λαύρας καὶ τῆς Μαρίας, ἀντι τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀποσβεσθέντων τῆς Διδούς καὶ Λικωρίδος.

Ἀπομακρυνόμενός τις τοῦ βραχίονος τοῦ Παυσιλύπου, εἰσέρχεται εἰς τὴν Λεωφόρον Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ τὴν ἐλικοειδῶς ἀνερχομένην εἰς τὴν κορυφὴν ἑτέρου λόφου πρὸς βορρᾶν τῆς Νεαπόλεως κειμένου. Ἀνὰ πᾶσαν γραφικὴν καμπὴν τῆς ὠραίας ταύτης λεωφόρου, προσβάλλουσι κατὰφυτα τμήματα γῆς κλιμακῶν πρὸς τὸν λόφον ἀναρριχώμενα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται δίκην δειλῶν παρθένων σειραὶ λευκῶν καὶ ἀραιῶν οἰκιῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τὸ φρούριον, ἢ μονὴ καὶ τὸ μουσεῖον τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ὁποῖου ἀπολαμβάνει τις τοῦ θαυμασίου πανοράματος τῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων καλλονῶν τῆς Νεαπόλεως, ἃς βλέπει στεγάζομενας ὑπὸ τὴν ἀπέραντον τοῦ οὐρανοῦ κυανῆν στέγην, καὶ περιβαλλομένης ἔνθεν μὲν ὑπὸ τῆς ἐπίσης ἀπέραντου καὶ κυανῆς θαλασσίνης ἐκτάσεως, ἐκείθεν δὲ ὑπὸ τοῦ Βεζουβίου. Οὗτος κατοπτρίζων τὸ γιγάντειον καὶ μεγαλοπρεπὲς σῶμά του εἰς τὰ κύματα τῆς γαλανῆς θαλάσσης, καὶ ἀποπέμπων τὴν πυρίνην πνοὴν του εἰς τὸ κυανὸν στερέωμα, περιβάλλεται κατ' ἀντανάκλασιν ὑπὸ τῆς αὐτῆς χροιάς, ἀναδίδων εἰς ἀμέτροτον ὕψος κυανᾶς τολύπας καπνοῦ, ἀναλυομένης εἰς νέφη λευκὰ καὶ ῥόδινα, ἀπεικονίζοντα ποικιλόχροα Χερουδίμ ὑπὸ τὴν οὐρανίαν στέγην.

Γεννωμένη καὶ ζωσα ἡ γυνὴ εἰς τοιαύτην χώραν, διατελεῖ εἰς διαρκῆ μεθυστικὴν καὶ ἠδυπαθῆ τῶν αἰσθησέων κατάστασιν. Τὸ dolce far niente ἀποτελεῖ οὐσιωδέστατον μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ βίου, οὐ μόνον τῶν νεανίδων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μητέρων, πολυαριθμῶν συνεχῶς οἰκογενειῶν. Εἶναι ἐν τούτοις πιστὰ σύζυγοι καὶ φιλόστοργοι μητέρες, ἐὰν δύναται τις νὰ ἀπονεύσῃ τὸν τίτλον τοῦτον εἰς πᾶσαν γυναῖκα, ἀγαπῶσαν παραφόρως τὸ τέκνον τῆς καὶ ὑποτασσομένην τυπλῶς εἰς τὰς ἰδιοτροπίας αὐτοῦ.

Ἐξέρχονται πάντοτε συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν συζύγων των, εἰς τὸν βραχίονα τῶν ὁποίων στηρίζονται μετ' ἄληθους ἀνατολικῆς νοηλείας.

Τούτους καθιστῶσι καλοὺς οἰκογενειάρχας, καὶ πιστοὺς συζύγους μετ' ὅλον τὸ φύσει τραχὺ καὶ δύστροπον τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Νεαπολιτανοῦ ἀνδρός.

Εἰς πλείστα σημεῖα δύναται νὰ συνανηθῇ ὁ χαρακτῆρ τῆς Νεαπολιτανίδος πρὸς τὸν τῆς Ἑλληνίδος γυναικός. Τὸ κλίμα φαίνεται ἐξασκῶν σπουδαιοτάτην καὶ μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκείνων ὡς καὶ ἡμῶν. Ὡς ἡ Ἑλληνὶς καὶ ἡ Νεαπολιτανὶς ἔχει γοργόν τὸ πνεῦμα καὶ ὀρεῖται τὴν ἀντίληψιν. Ἄλλ' ἑλλείπει καλλιεργείας, ἀμφοτέρα συνεχῶς λαμβάνουσι κκὴν διεύθυνσιν.

Ἐξετάζων δὲ τις τὴν κοινωνίαν τῆς Νεαπόλεως, μελετῶν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ τούτου πείθεται, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς γυναικός καὶ μάλιστα γυναικός ἀνεπτυγμένης ὑπῆρξεν ἐλαχίστη, τοῦναντίον ἡ στασιμότης ἐν ἧ αὐτῇ διατελεῖ συνετέλεσε ὅπως καὶ ἡ Νεάπολις ὑστερῆ ἐν πολλοῖς πᾶσιν τῶν βορείων τῆς Ἰταλίας πόλεων.

Μόνον ὁ κληρὸς καὶ ἡ ἐκκλησία ἐν Νεαπόλει κατάρθρωσε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν γυναικίαν δύναμιν, καὶ νὰ προσοικειωθῇ σὺν ταῖς συμπαθείαις τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν καὶ μεγάλαις περιουσίαις, ἃς ἐκείναι ὀρμώμεναι ὑπὸ φανατισμοῦ καὶ πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των ἐκληροδότου εἰς διάφορα θρησκευτικὰ ἀδελφάτα καὶ Ἰησουϊτικὰ τάγματα. Εἰς τὰς περιουσίας ταύτας ὀφείλονται ἀπειρα ἰδρύματα φιλανθρωπικὰ (opere pie) ὧν τὴν ἱστορίαν συνέγραψε, ἢ δούκισσα de Rageli γυνὴ λογία καὶ εὐγενῆς διαθέσεως καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς περιουσίαν εἰς ἰδρυτικὴν ἀσύλου ὄρμηκων.

Εἶναι ἡ πρώτη γυνὴ ἐν Νεαπόλει, ἧς ἀπεφάσισε νὰ ἐξάρη διὰ τοῦ καλάμου τῆς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσεβείας τῶν διαφόρων συμπολιτῶν τῆς, ἀψφουσα τὰς ἐπιρρίσεις τῶν Νεαπολιτανῶν ὅστινες διὰ πρῶτην φορὰν εἶδον προκῦπτον εἰς φῶς σύγγραμμα γυναικείον.

Ὁ ὄγκος τοῦ δουκικοῦ τίτλου τῆς, ἢ συνήθεια τοῦ νὰ θεωρῆται σεβαστὸν πᾶν ὅτι σκοπεῖ νὰ ἀποδείξῃ καὶ συντελέσῃ εἰς ἐπίτασιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης καὶ πίστεως καὶ συμφέρον τοῦ κλήρου, ὅπως τὸ ἔργον αὐτῆς διαδοθῇ, συντέλεσαν, ὅπως τὸ ὑπὸ πᾶσαν ἔσφιν ἀξιόλογον σύγγραμμά τῆς τύχῃ ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς, καὶ διέληθ ἀβρόχοις ποσὶ πρὸ τοῦ χειμάρρου τῶν σαρκασμῶν καὶ τῆς εἰρωνείας μετ' ἧς συνοδεύονται πάντοτε τὰ πρωτόλεια τοῦ γυναικείου καλάμου.

Τὰς εἰρωνείας ταύτας ἠψήφησαν καὶ τὰς προλήψεις τῶν Νεαπολιτανῶν παρεῖδον ἔτη τινὰ βραδύτερον τρεῖς ἔξοχοι τῆς Νεαπόλεως γυναῖκες, ἀναλαβούσαι νὰ ἀποδείξωσι διὰ καλάμου ἰσχυροῦ καὶ ὕψους σθεναρωτάτου, ὅτι ἡ εὐρύτης καὶ παιδευμένη γυνὴ εἰς οἰανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν κἂν ἀνήκει δύναται νὰ καταλάβῃ διακεκριμένην καὶ ὑψηλὴν θέσιν μετὰ τῶν μεγάλων, ἀνεπτυγμένων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν.

Ἡ Ἑλλὰς μάλιστα δύναται νὰ καυχᾶται δικαίως καὶ νὰ ὑπερηφανεύηται διότι ἡ μία τῶν γυναικῶν τούτων ἢ διαπρεπῆς μυθιστοριογράφος κ. Ματθίλδη Σεράου εἶναι κόρη Ἑλληνίδος γυναικός, γνωστῆς ἐκ Πατρῶν οἰκογενείας. Τὴν βιογραφίαν αὐτῆς ὡς καὶ τῶν λοιπῶν θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς.

ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΚΩΤΩΝ

Μεταξὺ τῶν ἐπιτήμων ἐγγράφων τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Ἀγγλίας, τὰ ὁποῖα ἰδίως ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἀτυχή ταύτην βασίλισσαν, ὑπάρχει ἐκθεσις λίαν ἐνδιαφέρουσα, ἐν ἧ περιγράφονται αἱ ὑσταταὶ ἐπὶ γῆς στιγμαὶ τῆς τελευταίας βασιλίσσης τῆς Σκωτίας.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ σπουδαίου τούτου γεγονότος ἐγγράφῳ ὑπὸ ἀνεγνωρισμένου φτριαστοῦ μολοντί τὰ ἐν αὐτῷ ἐκδηλωθέντα φρονήματα τοῦ γράψαντος, εἶναι ὑπὲρ τῶν Στουάρτ καὶ τοῦ Καθολικισμοῦ, δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλῃ τις, ἐκτός

ἴσως ἕνεκα ἐκφράσεων τινῶν ἰδιαιτέρων δοξασιῶν, ὅτι εἶναι πιστὴ πηρὸς τὰς τῶν ὄσων ἔλαβον χώραν ἐπὶ τοῦ ἐκρίωματος ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Φυδέρικου. Ἡ διήγησις ἐπιγράφεται οὕτω πως: Ἀληθῆς ἐκθεσις τοῦ θανάτου τῆς σπανίας καὶ ἡγεμονικῆς μάρτυρος, τῆς Μαρίας Στουάρτ, τέως βασιλίσσης τῆς Σκωτίας, καρατομηθείσης ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν Αὐτῆς φρονημάτων, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Φυδέρικου, τῆ 8 Φεβρουαρίου 1586.

Ἐν πρώτοις, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ρηθέντος πύργου ἴστατο ἐξέδρα, ἔχουσα ἐπὶ τὰς πόδας μήκος ἀνὰ ἐκάστην πλευρὰν, καὶ ἔως πέντε πόδας ὕψος: ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ταύτης, εἰς τὰς δύο ὑπερτέρας γωνίας, ἐκείντο δύο σκιμποδε: προωρισμένοι ὁ μὲν εἶς, διὰ τὸν Λόρδον Σρούσβερν, ὁ δὲ ἕτερος, διὰ τὸν Λόρδον Κέντ: ἀκριβῶς ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ρηθέντων σκιμπόδων, ἦτο τοποθετημένον τὸ ἱκρίωμα, ἐνός ποδῶ: ὕψους, κεκαλυμμένον διὰ μελανοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐμπροσθεν ἀκριβῶς αὐτοῦ ἔκειτο μικρὸν σκαμνίον μετὰ προσκεφαλαίου, προωρισμένον διὰ νὰ καθήσῃ ἡ βασίλισσα ἐνῶ ἐξεδύετο ὑπὸ τῶν θαλαμηπόλων τῆς.

Πέρι τῆς ἐξέδρας, ἴστατο ὁ δημοτικὸς πάρεδρος τῆς ἐπαρχίας, μετὰ διαφόρων ἄλλων ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, προσδιωρισμένων διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, δηλ. νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν ἐκτελεσθησομένην κεφαλὴν ποινήν.

Περὶ τὰς ἑννέα ὥρας τὴν πρῶτην, προσῆλθεν ἡ γλυκεῖα καὶ μεγαλόψυχος εἰσὶν μάρτυς, ὀδηγουμένη ὡς ἀμύνης εἰς τὸ σφαγεῖον, περιβεβλημένη ἐσθῆτα ἐκ μέλανος βελούδου, ἐστολισμένην διὰ ὠραιοτάτου χρυσοῦ κεντήματος: ἡ πλουσία κόμη τῆς Ἀνάσσης ἐφαίνετο κεκαλυμμένη διὰ καλύπτρας ἐκ λευκοῦ λινοῦ, ἧς ἐσκεπε τὴν κεφαλὴν καὶ ὄλον τὸν ἱματισμὸν μέχρι τῶν ποδῶν. Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἔμενε ἀτάραχος, καὶ μετὰ μειδιώσης φυσιογνωμίας, ἠρώτησε διατὶ δὲν ἐπετρέπη εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἰδίων Αὐτῆς θεραπόντων, νὰ ἦναι παρὼν εἰς τὸν θάνατόν τῆς;

Ὁ Λόρδος Σρούσβερν ἀπήντησεν ὅτι ἡ Βασίλισσα καὶ δεσποινὰ του (Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας) οὕτω εἶχε διατάξει.

Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἡ Μαρία Στουάρτ μετὰ τεθλιμμένης φωνῆς, εἰς ἀνθρώπους πολὺ κατωτέρους ἐμοῦ δὲν ἠρνήθησαν τοιαύτην μικρὰν χάριν, καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ Μεγαλεῖον τῆς βασιλίσσης καὶ ἐξαδέλφης μου, δὲν θὰ καταπέσῃ οὕτω σκληρῶς ὡς πρὸς Ἐμέ.»

Κυρία, εἶπεν ὁ Σρούσβερν, Διετάχθη οὕτω, ὅπως προληφθῶσι δύο ἀτοπήματα, τὸ μὲν, διὰ τὸν λόγον, ὅτι πιθανόν εἶναι οἱ ἀνθρωποὶ Σας, νὰ κραυγάζωσιν, ἢ κάμωσιν ἄλλον φοβερόν θόρυβον κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς Σας, καὶ τοιουτοτρόπως ταραξῶσι Σας καὶ ἡμᾶς, τὸ δὲ, ὅτι δυνατόν νὰ συνασπισθῶσιν ἐν συγχύσει ὅπως λάθωσιν ἐκ τοῦ αἵματος Σας καὶ φυλάξωσιν αὐτὸ ὡς κειμήλιον, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου προξενήσωσι δυσἀρέσκειαν.»

«Μυλόρδε,» ἀπήντησεν ἡ Μαρία Στουάρτ, «Σας ἐκετεύω ὅπως πρὸς περισσοτέραν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματός μου, ἐπιτρέψτε νὰ παρασταθῶσι τινες τῶν θεραπόντων μου, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι δὲν θέλουσι παρεκτραπῆ οὐδὲως.»

Ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει λοιπὸν ταύτη δύο ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς καὶ πέντε ἐκ τῶν ἀνδρῶν διετάχθησαν νὰ προσέλθωσιν, οἵτινες, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ βλέποντες τὰ πάντα παρεσκευασμένα διὰ τὴν ποινήν, τὴν δὲ βασιλικὴν αὐτῶν δεσποιναν, ἀναμένουσαν τὸν θάνατον, ἤρξαντο θρηνοῦντες μετὰ τρό-

πον θλιερὸν καὶ ἀξιολύπτου : πάραυτα ἡ βασίλισσα ὑψώσασα τὴν χεῖρα παρακλητικῶς, τοῖς ἔνευσε χάριν Αὐτῆς, ν' ἀπέχουσι τῶν θρήνων, καὶ ἡσυχάσωσι, διότι, προσέθεσεν, ἔχω δώσει τὸν λόγον μου εἰς τοὺς κυρίους τούτους, ὅτι θὰ μένυτε ἡσυχοὶ, καὶ δὲν θὰ προξενήσῃτε οὐδεμίαν σύγχυσιν.»

Πράγματι ἐφάνησαν πάντες οἱ θεράποντες, εἰσακούοντες καὶ ὑποκύπτοντες εἰς τὴν παραίνεσιν τῆς βασιλίσσης των, καὶ ἀπέδειξαν εἰς τὴν ἐσχάτην Αὐτῆς ὥραν, μετὰ πόσης εὐλαβείας καὶ ἀφοσιώσεως ἡγάπων Αὐτήν, διότι ἐνῶ ἐβλεπέ τις τὰ στήθη των κυμαίνοντα ὡσάν αἱ τεθλιμμένα καρδίαι των διεργήγυντο ἐκ τῶν καταπινομένων λυγμῶν, ἐν τούτοις ἀπέσχον πάσης ἐπιδείξεως ἐξωτερικῆς θλίψεως, ὅπως Τῆ εὐαρεστήσωσιν.

Ἄφου ἀνήλθεν ἡ βασίλισσα ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ἐπλησίασεν Αὐτὴν εἰς αἰρετικὸς πρεσβύτερος, ὀνόματι Δόκτωρ Φλέτσερ, καὶ διὰ μακρῶν ἤρξατο λέγων ὅτι ἡ βασίλισσα καὶ δέσποινά του (Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας) ὀρμωμένη ἐξ ἀνεκφράστου μερίμνης διὰ τὴν ψυχὴν τῆς Ὑψηλῆς Αὐτῆς ἐξαδέλφης, ἀπέστειλεν αὐτὸν, ὅπως Τῆ παράσχῃ διδασκαλίαν καὶ παρηγορίαν διὰ τοῦ ἀληθοῦς λόγου τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν ὁμιλίαν ταύτην τοῦ ἱερέως, στρέψασα ὀλίγον πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν Της, ἡ βασίλισσα ἀπήντησε θετικώτατα.

«Κύριε Δόκτωρ, δὲν ἔχω ἀνάγκην, οὔτε ἀπὸ σᾶς, οὔτε ἀπὸ τὰ δόγματά σας.» Ἡ Μαρία Στουάρτ ἦτο τοῦ δυτικοῦ δόγματος, πάραυτα λοιπὸν γονυπετήσασα πρὸ τοῦ ἱκρίωματος, ἤρξατο τῶν θρησκευτικῶν σιέψεων Της, μετὰ σπανίας κατανύξεως. Ὁ Δόκτωρ ὅπως μὴ φανῆ ποθητὸς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς βασιλίσσης, ἤρξατο καὶ αὐτὸς μεγαλοφώνως νὰ προσεύχεται, ἀλλ' Αὐτὴ, ὅπως μὴ ἀκούῃ τὰς προσευχὰς τοῦ διαμαρτυρομένου ἱερέως, ὑψώσε τὴν φωνὴν τῆς ἐνῶ προσήχεται, εἰς τὸν ὅσον ὡστε αἱ λέξεις αὐτοῦ δὲν διεκρίνοντο πλέον. Ὁ Λόρδος Σρούσθερ τότε ὁμίλησε τῇ Βασίλισσῃ, καὶ τῇ πρότεινε νὰ προσευχηθῇ ὀλίγον μετ' Αὐτῆς, ἀλλ' ἡ βασίλισσα ἀκκμπος εἰς τὴν ἀπόρασίν τῆς, ἀπήντησε μετὰ τόνου μελιχίου ἀλλὰ σταθεροῦ.

«Μυλόρδε,» εἶπεν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ προσευχηθῆτε ὑπὲρ Ἐμοῦ, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ, ἀλλὰ νὰ πράξητε τοῦτο ἰδιαιτέρως καθ' ἑαυτὸν, διότι ὁμοῦ δὲν θὰ προσευχηθῶμεν.

Ἄφου ἔληξαν αἱ προσευχαὶ τῆς βασιλίσσης, ἐσηκώθη, ἡσπασθη τὰς δύο ἐπιτίμους κυρίας Της, καὶ προσέκλινε πρὸς τοὺς ὑπασπιστὰς καὶ λοιποὺς αὐλικούς, ἐπιφορτίζοντα αὐτοὺς νὰ μεταδώσωσι τὰς τελευταίας ἐνθυμήσεις Της, εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς υἱὸν (Ἰάκωβον Α') πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλει τὴν εὐλογίαν τῆς, μετὰ τὴν ὑπίσχεσιν νὰ προσεύχεται δι' αὐτὸν πάντοτε ἐν τοῖς οὐρανοῖς : καὶ τέλος νὰ χαιρετήσωσιν ἐκ μέρους Της, πάντας τοὺς φίλους Της πλουσίως καὶ πτωχοῦς, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ὑπηρετῶν τῆς.

Μετὰ ταῦτα αἱ δύο θεραπειίδες Της, προσῆλθον μετ' ἀκρατῆτων δακρῶν, ὅπως ἐτοιμάσωσι τὴν βασιλικὴν των δέσποιναν, διὰ τὴν φοβερὰν βάσανον ἣν ἐπέπρωτο νὰ ὑποστῇ· ἐγονυπέτησαν ἐνώπιόν Της, ἀσπαζόμεναι τὰς χεῖράς τῆς καὶ τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς. Συγκεινημένη ἀλλ' ἤρεμος, ἡ Μαρία Στουάρτ τὰς πρόετρεψεν εἰς γενναϊότητα καὶ καρτερίαν, προσθεῖσα ὅτι μάταιον οἱ θρήνοι καὶ ἡ ἀπελπισία εἰς τοιαύτην περίστασιν, ὅτι ὑποκύπτει ἀγογγύστως εἰς τὴν σκλη-

ρὴν τύχην τῆς, μετὰ ψυχῆς ἀναπαυμένης, καὶ τελείας πίστεως εἰς τὸν Θεόν.

Μετὰ τοὺς παρηγορητικοὺς καὶ πλήρεις χριστιανικῆς ἀρετῆς λόγους, τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας, αἱ θεραπειίδες, ἐνθαρρυνθεῖσαι κατὰ τι, ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ἔργον των μετὰ χειρῶν τρεμουσῶν ἐκ συγκινήσεως, ἀφῆρσαν τὴν λευκὴν καλύτραν, καὶ τὴν πλουσίαν ἐσθῆτα Αὐτῆς, ἀκολούθως, μία ἐξ αὐτῶν ἔλαβε λευκὸν μανδύλιον χρυσοκέντητον, καὶ περιέδεσε τὴν κεφαλὴν τῆς βασιλίσσης, μετὰ ταῦτα ὁ Δόκτωρ Φλέτσερ, ἐπιχειρῶν διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ εἰσκαουθῆ, δι' ἐπιβλητικῆς φωνῆς, παρότρυνε τὴν Ἄνασσαν ν' ἀποθάνῃ ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν ἀληθῆ τῶν Θεοῦ πίστιν.

Οὐδὲν ἴσημιον ἀνυπομονησίας ἐδειξεν ἡ γλυκεῖα καὶ πλήρης ἡγεμονικῆς χάριτος φυσιογνωμία τῆς Μαρίας Στουάρτ, εἰς τὰς ἐπιμόρους καὶ ὀχληρὰς προτροπὰς τοῦ ἱερέως· ἐδεξεν ἐντελῆ ἀταραξίαν, ἀπαντήσασα εἰς αὐτόν, διὰ φωνῆς καθαρᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς :

«Πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι θὰ σωθῶ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐνταυτῶ ἐπίσης πρεσβεύω τὴν πίστιν τῆς ἀρχαίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. ὑπὲρ ἧς χύνω καὶ τὸ αἷμά μου.»

Μετὰ τοὺς ἀξιωματικὸν τούτους λόγους ἡ Βασίλισσα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἱκρίωματος, ἔθεσε τὴν ὥραιαν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ξύλου, ψιθυρίσασα καθ' ἑαυτήν : «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ δέξαι τὴν ψυχὴν μου»· ὁ δὲ ἴσχυος ἴσχυος μετὰ τὸν πέλκεν ἀνὰ χεῖρας, ἐδόθη τὸ σημεῖον, καὶ κατενεχθέντος ἱσχυροῦ καὶ ἐπιδείξου κτυπήματος, ἀπεχωρίθη ἡ κεφαλὴ τοῦ λοιποῦ σώματος. Οὕτως ἔληξε τὸ ὄδυον ἀλλὰ θριαμβευτικὸν μαρτύριον τῆς ἐνδόξου ἀλλ' ἀτυχοῦς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας Μαρίας Στουάρτ, πρὸς παραμυθίαν πάντων τῶν ἀληθῶν Καθολικῶν, καὶ πρὸς οὐνεδος καὶ συντάραξιν πάντων τῶν αἰρετικῶν.

Περαιτωθέντος τοῦ ἀπαισίου ἔργου τοῦ δημίου, τὸ καρατομημένον πτώμα μετεφέρθη μετὰ πάσης πομπῆς καὶ πρατάξεως εἰς τὸ μέγα μνημεῖον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῶ τοῦ Πετερπόρο.

Ἡ περιγραφή τῆς ἐπισήμου ταύτης κηδείας, ἡδύνατο νὰ παραλειφθῇ ἐντελῶς, ὡς οὐχὶ εὐάρεστον ἀνάγνωσμα, ἀλλὰ χάριν τῶν παραδόξων καὶ ἀγνώστων παρ' ἡμῖν ἔθιμοτυπιῶν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀναγράφωμεν ὀλίγας τινὰς λεπτομερεῖας χάριν περιεργείας.

Πρὸς παραλαβὴν τοῦ νεκροῦ τῆς Μαρίας Στουάρτ ἐκ τοῦ πύργου Φορδέρικης ἔντα μετακομισθῆ πρὸς ἐνταφιασμὸν, ἐν τῇ πόλει Πετερπόρο, γράφει αὐτόπτης μάρτυς, μετέβησαν τὴν ἐσπέραν, ὁ μέγας Αὐλάρχης, καὶ πέντε διαγγελεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τεσσαράκοντα ἱππέων, οἵτινες, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν βασιλικὴν ἄμαξαν, συρομένην ὑπὸ τεσσάρων ἱππων, κεκαλυμμένην διὰ μέλανος βελούδου, πολυτελῶς ἐστολισμένων δι' οἰκοσῆμων τῆς Σκωτίας, καὶ γύρωθεν διὰ μικρῶν σιμαϊῶν. Ἄμα τῇ ἀφίξει τῆς βασιλικῆς ταύτης ἀμάξης ἦτις ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ τώρα ὡς νεκροφόρος, ὁ νεκρὸς τῆς βασιλίσσης ἐγκεκλεισμένος ἐντὸς μαλῦδου ἐν τῷ ξυλίνῳ κισωτίῳ του ἐκομίσθη κάτω εἰς τὸ προαύλιον τῶν ἀνακτόρων καὶ μετ' εὐλαβείας ἐτοποθετήθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης : συνάμα

οἱ διαγγελεῖς ἐφόρσαν τοὺς μανδύας των, κεντημένους μετὰ βασιλικὰ πῆματα, καὶ ἀπεκαλύφθησαν, ἔπειτα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρῶν. Οὕτως ἤρξατο βραδέως ἐκκινουῖσα ἡ πένθιμος πομπή, καὶ μετὰ τετράωρον πορείαν, ἔφθασεν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν περὶ τὰς δέκα ὥρας τῆς νυκτὸς, ὅπου μετ' ἄκρου σεβασμοῦ ἀνέμενον τὸν σεπτὸν νεκρὸν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, οἱ ἱερεῖς, καὶ λοιποὶ κληρικοὶ, παρουσίᾳ τῶν Σκώτων σωματοφυλάκων τῆς βασιλίσσης, οἵτινες εἶχον ἀκολουθήσει καθ' ὁδὸν τὴν συνοδείαν. Τὸ φέρετρον ἐτοποθετήθη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας μετὰ ἐξ ὀπλισμένων φυλάκων. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγένετο ὁ ἐπίσημος ἐνταφιασμὸς : τὴν ὀγδόην πρωῖν ὥραν ἀφίχθη εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν, ἡ κόμητσα τοῦ Βεδφόρδ, ἐνδεδυμένη πένθιμος, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν κηδείαν, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων αὐλικῶν : ἡ κόμητσα ὠδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἧτις ἦτο κεκαλυμμένη πανταχόθεν διὰ μέλανος ἐριούχου, καὶ ἔλαβε τὴν τιμητικὴν θέσιν, ὑπὸ τὸ στέγασμα τοῦ θρόνου. Μετ' ὀλίγον ἐσχηματίσθη παράταξις, ἧτις προσῆθ' εἰς τὴν μεγάλην εἰσοδὸν, ὅπου ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἐπὶ ὥραιας τραπέζης, μεταφερθεὶς ἐκ τοῦ ναοῦ. Τότε ἐπλησίασαν ἐξ ἀσπιδοφόροι μετὰ μανδύων, ἐκυψαν, καὶ ἤγειραν τὸ φέρετρον ἐπὶ τῶν ὤμων των, ἐνῶ τέσσαρες βρωῖνοι ἰστάμενοι παραπλευρῶς αὐτοῦ, ἐκράτουν τὰς ἄκρας τοῦ πέπλου. Οὕτως ἡ συνοδεία ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς εἰς τὸ κοιμητήριον.

Εὐθὺς ὀπισθεν τοῦ νεκροῦ τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας, ἔβαινε ἡ κόμητσα τοῦ Βεδφόρδ, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν Λόρδου Ρουτλάν καὶ Λιγκόν, κατόπιν ἤρχοντο αἱ ἐπίτιμοι κυρίαί τῆς ἀγγλικῆς αὐλῆς, μετὰ τῶν ἀκολουθιῶν αὐτῶν. Ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸ κοιμητήριον, ὁ νεκρὸς ἐτοποθετήθη ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ μαυλωλείου, τὸ ὁποῖον ἦτο πολυτελέστατα διασκευασμένον ἔσθθεν, εἶχε μήκος 20 ποδῶν, καὶ ὕψος 27 ποδῶν, οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι διὰ μέλανος βελούδου μετὰ οἰκοσῆμων καὶ χρυσῶν κροσσῶν. Ὁ νεκρὸς ἐκαλύπτετο ἐπίσης ὑπὸ καλύμματος μελανοῦ, καὶ ἐπὶ προσκεφαλαίου χρυσοκέντητου, ἔκειτο χρυσοῦν στέμμα μετὰ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένον. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ φερέτρου, πάντες ἔλαβον τὴν ἀρμοζούσαν αὐτοῖς θέσιν, ἀναλόγως τοῦ βεθμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς των, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀνέγνωσε μετὰ ἐπιβλητικῆς φωνῆς, τὴν ἐπικείδιον ἀκολουθίαν, κατόπιν ἐκφωνήσας σύντομον λόγον, ἐξῆρε τὰς ὑψηλὰς ἀρετὰς τῆς θανούσης βασιλίσσης.

Περαιτωθείσης τῆς λειτουργίας, πάντες ἐκυψαν, ὅπως ρίψωσι τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Μαρίας Στουάρτ, πάντες οἱ ὑπασπιστὰι Αὐτῆς, κατ' ἀρχαίον ἔθιμον παρὰ τοῖς Σκώτοις, ὑψώσαν ἄνω τῆς κεφαλῆς των τὰ ξίφη των, καὶ θραύσαντες αὐτά, ἔρριψαν τὰ τεμάχια ἐντὸς τοῦ μνημείου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ.

Τοιοῦτρόπως ἔληξεν ἡ ἀξιωματικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα αὕτη κηδεία· εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἰακώβου Α' υἱοῦ τῆς Μαρίας Στουάρτ, ὁ νεκρὸς μετεφέρθη εἰς Ἀγγλίαν πρὸς ἐνταφιασμὸν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῶ τοῦ Οὐέστμινστερ, ὅπου κα-

τετέθη εἰς τὸ μέγα μνημεῖον τοῦ Ἐρρίκου VII προγόνου τῆς Μαρίας Στουάρτ.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Φ. Κ.

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΑΛΛΟ ΣΚΕΥΟΣ ΑΓΑΠΩΣΙ ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΩΝ :

Καὶ μήπως μόνον αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τὸ κάτοπτρον των ; μήπως οἱ ἄνδρες δὲν δαπανῶσι καθ' ἑκάστην ἱκανὴν ὥραν πρὸ αὐτοῦ ; Μήπως ὁ Νάρκισσος δὲν εὗρε τὸν θάνατον ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ πρὸ τοῦ ἐκ κρυσταλλώδους ὕδατος κατόπτρου του ; Τοιοῦτον παράδειγμα δὲν ὑπάρχει διὰ τὰς γυναῖκας, καὶ ὁμοῦς ἐπεκράτησε νὰ ἀποδίδηται εἰς αὐτὰς ὡς ἐλάττωμα ἢ πρὸς τὸ κάτοπτρον ἰδιαιτέρα στοργή.

Νόμοι λοιπὸν φοβεροὶ κατὰ τοῦ κατόπτρου παρὰ τῶν διαφορῶν ἠθικολόγων ἐθεσπίσθησαν, καὶ πόλεμος ἀμειλίκτος κατ' αὐτοῦ παρὰ τινων παιδαγωγῶν ἐξηγέρθη. Αἱ οἰκότροφοι τῶν παρθηναγωγείων μαθήτριαι ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ ὑποβάλλονται εἰς τὴν στέρησιν τοῦ σκεύους τούτου ὅπου θὰ παράσχῃ αὐταῖς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρισθῶσι μετ' ἑαυτὰς, καὶ νὰ διδαχθῶσι νέαι ἐτι πόσον ἡ κακία, ὁ φθόνος καὶ τὰ λοιπὰ ἐλαττώματα ἀσχημίζουσι τὸ πρόσωπον καὶ πόσον ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς ἐξωρατίζουσι αὐτό.

Ἐὰν οἱ διδάσκαλοι τῆς παλαιᾶς σχολῆς ἀπεφάσιζον νὰ μεταχειρισθῶσι τὸ κάτοπτρον ὡς ὄργανον παιδαγωγικόν, ἐὰν ἀνεπλήρουν δι' αὐτοῦ τὴν τόσον ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἐποχὴν των ράβδον, βεβαίως θὰ εἶχον ἀποδώσει εἰς τὴν κοινωνίαν πολὺ περισσοτέρας εὐγενεῖς καὶ ἀγαθὰς ὑπάρξεις ἢ κακὰς. Τοῦτ' αὐτὸ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὰς μητέρας. Ὅταν μικρὰ θυγάτηρ σας ζητῇ ἐπιμόνας τι καὶ κλαίει καὶ ὀργίζεται καὶ ἐρυθρᾷ καὶ ὠχρᾷ καὶ ἡ ὄψις τῆς ἀλλοιοῦται, καὶ τὰ βλέμματά τῆς προσλαμβάνουσιν ἔκφρασιν βλοσυρὰν καὶ αἰ φλέβες τοῦ προσώπου τῆς ἐξογκοῦνται, θέσατε πρὸ τοῦ προσώπου τῆς κάτοπτρον. Ἡ θέα τούτου θὰ τὴν τρομάξῃ, θὰ τὴν καταπλήξῃ, θὰ τὴν φοβήσῃ. Προσπαθήσατε νὰ τῇ ἐξηγήσητε ὅτι ἡ ὀργή, ὁ θυμὸς, ἡ ζήλοτυπία, ἡ ἰδιοτροπία ἀπεικονιζόμενα συνεχῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀποτυποῦσιν ἐπ' αὐτοῦ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὰ ἴχνη των, ἅτινα τόσον συντελοῦσιν εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς φυσικῆς καλλονῆς ἢ καθιστῶσιν ἀποτρόπαιον, πρόσωπον προικισθὲν μετὰ φειδῶς ὑπὸ τῆς μητρὸς φύσεως.

Ὅσον νέα καὶ ἀν εἶναι ἡ παιδεία αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτῆς, ἐνστικτικῶς, οὕτως εἰπεῖν, τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἀσχημίσῃ φωνάζουσα, ὀργιζομένη, ἐπιδρᾷ μεγαλῶς ἐπὶ τῆς παιδικῆς φαντασίας, ἐπὶ τῆς παιδικῆς θελήσεως τῆς. Ἐξοικειοῦται λοιπὸν εἰς τὴν συγκράτησιν τῶν πρώτων ὁρμῶν, τῶν πρώτων παθῶν, ἅτινα ἀντὶ τῆς ριζωθῶσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαφανίζονται, ἵνα ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρετῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀποτυποῦσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν ψυχῆς εὐγενούς καὶ ἀγαθῆς, μὴ διατελούσης ἐνθαρκεῖ πάλιν καὶ ἀγωνία.

Ἄλλως τε τὸ κάτοπτρον εἶναι τὸ φυσικὸν ὄργανον τῆς φιλοκαλίας, ἧτις ἀποτελεῖ ἓνα τῶν σπουδαιωτάτων παραγόντων πάσης πεπολιτισμένης κοινωνίας. Ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κάτοπτρον καθίστησι τὴν γυναῖκα φιλάρεσκον εἶναι σφαλερὰ καὶ

πεπλανημένη. Ήταν είναι ώραία τοῦτο βεβαίως ἰδοῦσα μανθάνει μόνον παρὰ τοῦ κατόπτρου της. Ἡ ἀγάπη τῶν γονέων, αἱ κολακείαι τῶν ὑπηρετριῶν, αἱ φιλοφρονήσεις τῶν φίλων, ὁ θαυμασμός τῶν ξένων καὶ ἀδιαφόρων εἶναι τόσο εὐγλωττοι ρήτορες καὶ ὑμνοῦδοι τονίζοντες εἰς διαφόρους τόνους τοὺς πρὸς τὴν καλλονὴν της ὕμνους των.

Τὸ κάτοπτρον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ εἰλικρινέστερος καὶ ἐπιστηθιώτερος φίλος τῆς γυναικός. Ὅταν οἱ ξένοι κολακεύοντες τὴν ματαιότητά της λέγωσιν αὐτῇ, ὅτι εἶναι ώραία, τὸ κάτοπτρον πιστὸν εἰς τὸν προορισμὸν του εἶναι ἐκεῖ πρόθυμον, ἵνα τοὺς διαψεύσῃ. Ὅταν αὕτη δυσειδῆς ἀπελπίζεται διὰ τὴν παρὰ πάντων ἐκδηλουμένην ἐγκατάλειψιν, τὸ κάτοπτρον ὅπερ μὲ τόσον πόνον ψυχῆς συμβουλεύονται, εἶναι ἐκεῖ πρόθυμον νὰ ἀποδείξῃ μετριωτέραν τὴν ἀσχημίαν, δι' αὐταπάτης, ἥτις τόσας δυστυχεῖς σώζει ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν.

Ἡ ἐπίδρασις λοιπὸν τοῦ κατόπτρου ἡδύνατο νὰ εἶναι ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν γυναικείαν ψυχὴν, ἐὰν συνετέλει ἵνα μειώσῃ τὴν φυσικὴν καλλονὴν αὐτῆς. Εἶναι τούναντιον εὐεργετικὴ, ἀφοῦ κατορθοῖ νὰ ἀναδεικνύῃ καὶ τὴν δυσειδῆ ἔτι ὑπερτερὴν εἰς τοὺς ἴλιους τοῦλάχιστον ὀφθαλμούς. Εἶναι γωστὸν πῶς ἡ εὐτυχία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον καλλίτερον, ἀγαθότερον, γεννότερον ἢ ἡ δυστυχία, καὶ οὐδεμία βεβαίως εὐτυχία δύναται νὰ συγκριθῆ πρὸς ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται ἡ γυνή, γνωρίζουσα ἢ πιστεύουσα ὅτι εἶναι ώραία. Ἐὰν τὸ κάτοπτρον λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα: εἶσαι ώραία. Τὸ θερμόμετρον τῆς ἀγαθότητος ὑψοῦται. Ἐὰν τῇ λέγει: εἶσαι ἀσχημὴς. Τὸ θερμόμετρον ὑποβιβάζεται, συνεπαγόμενον τὸν φθόνον, τὴν ἀποστροφήν, τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν μισανθρωπίαν.

Τὸ κάτοπτρον ρυθμίζει τὰς ὁρμὰς καὶ διαθέσεις τῆς ψυχῆς, ἐπιδρῶν εὐεργετικῶς ἐπ' αὐτῆς διὰ τὴν εὐειδῆ καὶ μὴ γυναῖκα. Εἶσαι ώραία. Ἔσο λοιπὸν τῇ λέγει καὶ ἀγαθὴ, καὶ ἐλεήμων, καὶ μακροθύμος, καὶ εὐγνώμων εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐπεικὴς πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικηθείσας. Δὲν εἶσαι ώραία. Ἀνάπτυξον τὸ πνεῦμα καὶ προίκισον τὴν ψυχὴν μὲ ὄλας τὰς γνώσεις καὶ τὰς ἀρετάς, αἵτινες γεννώσι τὴν ἐκτίμησιν, συμπάθειαν καὶ ἀγάπην τῶν περιστοιχοῦντων σε.

Ἐλένη Ράλλη.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Εἶχα καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν σ' ἓνα χρυσὸ κλουβάκι καὶ τ' ἀγαποῦσα τρυφερὰ γιὰτὶ ἦτον ὄλο μιά χαρὰ ἓνα μικρὸ πουλάκι.

Κάθε πρωὶ τὸν ὕπνον μου ἀκόμη πρὶν ἀφήσω τὸ ξυπνὸ μου τὸ πουλὶ μὲ τὴν φωνὴν του τὴν τρελλὴ μουλεγε νὰ ξυπνήσω,

Μονάχη μου τὸ πότιζα τοῦδιδα τὸ φαί του κ' αὐτὸ ὄλο γέλοια καὶ χαρὰ μὲ ἔτσιμποῦσε τρυφερὰ μὲσ' ἀπὸ τὸ κλουβί του.

Ἦτο ἡ μόνη μου χαρὰ μὲσ' τῆς χαραῖς τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἐγνώριζε πολὺ τ' ἀγαπημένο μου πουλὶ πῶς ἦτον ὁ θεὸς μου.

Μιά μέρα δὲν μ' ἐξύπνησεν ἡ εὐμορφὴ φωνή του τρέχω μὲ πόνο στὸ κλουβί καὶ βλέπω χάμω τὸ πουλὶ νὰ χάνη τὴν ζωὴ του.

Δὲν μοῦ μιλάς πουλάκι μου, τὸ ἐρωτῶ μὲ πόνο Κι' ἐκεῖνο μοῦπε σιγανὰ «Σένα λυποῦμαι μοναχὰ γιὰτὶ σ' ἀφήνω μόνο».

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὀδύσθηκε ἡ τρυφερὴ ζωὴ του ἀφοῦ μοῦ ἔστειλε φιλὶ τὸ ἀκριβὸ μου τὸ πουλὶ μὲ τὴν στερνὴ πνοὴ του.

Ἀναστασία Α.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Σύλλογος πρὸς χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν. Ἡ διεθνὴς συνδιάσκεψις τεῦ σωματείου τούτου ἐν Λονδίῳ ὑπῆρξε λαμπρὰ, παρέστησαν δ' ἐν αὐτῇ ἀντιπρόσωποι ἐξ Ἀμερικῆς, Γαλλίας, Γερμανίας, Δανίας, Σουηδίας, Ἀρμενίας καὶ Ἰνδιῶν. Ἡ πρώτη συνεδρίασις προηγήρευτο ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακώβου Βράϊτ, μέλους τοῦ κοινοβουλίου, ὅστις ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τοῦ Συλλόγου, ὅστις ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὴν τὴν ἐνωπίον τοῦ νόμου ἰσότητος ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων ὄντων.

Ὀμιλῶν περὶ τῶν προόδων τῆς Ἀγγλίας σχετικῶς πρὸς τὸ πραγματευόμενον ζήτημα παρετήρησεν ὅτι μόλις παρήλθον 23 ἔτη ἀφ' οὗ ὁ Ἰωάννης Στουάρτ Μύλλ ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων νομοσχέδιον περὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως τοῦ θήλεος φύλου. Ἐκείνη ὁμιλήσασα λαβοῦσα ὡς θέμα τὴν κατάστασιν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ. Οὕτως ἡ κυρία Μαρία Μαρτέν εἶπεν ὅτι τὸ ὠραῖον φύλον ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ εἶναι μᾶλλον προηγούμενον ἢ ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν περισσύτερον εἶναι ὅτι διεστραγγυθῆθη ἐκεῖ ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τῶν Ἀρμενιδῶν καὶ ἐπεκαλέσθη ἡ ἀρωγὴ τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος Χαϊτάσδάν.

Εἰς τὴν δευτέραν συνεδρίασιν ἦτο πρόεδρος ἡ δεσποινὴς Κόβδεν, ἥτις καίπερ νέα, ἀποτελεῖ δύναμιν ἐν Ἀγγλίᾳ. Διακόσια ἦδη καὶ ἑβδομήκοντα μέλη τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς εἰσι κεκρηγμένα ὑπὲρ τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου τῶν γυναικῶν.

Σπουδάζουσα τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Πανεπιστημίου. Ἡ δεσποινὴς Κλημεντίνα Βερεμέρετ διωρίσθη ἐξωτερικὸς ἰατρὸς τῶν ἐν τῇ Βελγικῇ πρωτεύουσῃ νοσοκομείων. Τοιαύτη θέσις τὸ πρῶτον καταλαμβάνεται ὑπὸ γυναικός. Ἡ ἀνωτέρω δεσποινὴς θ' ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ νοσοκομείῳ («Ὁ Ἀγ. Ἰωάννης».)

Βιβλιοθήκη καὶ διὰ τὰς γυναῖκας. Κατ' αὐτὰς ἰδρύεται βιβλιοθήκη πρὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν γυναικῶν ἐν Τουρίνῳ. Τὸ πρῶτον ἦδη τοιαύτη ἐπιχείρησις γίνεται ἐν Ἰταλίᾳ.

Εἰδικὴ παιδεία διὰ τὰ μικρὰ κοράσια εἶναι ἡ πλαγγὼν (κούκλα), ἐγκρύπτει δ' ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτῆς τὸ μητρικὸν αἶσθημα καὶ

τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα. Εἰς τὰ παιγνίδια ταῦτα παρέρχονται ἀπασαι αἱ σκηναὶ τοῦ βίου τούτου, δύναται δὲ νὰ διδαχθῇ ἡ τάξις, νὰ ἐμπνευσθῇ ἐν μικρῷ ἡ πρῶτοβουλία, ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία, ἄπερ ἡμέραν τινὰ ἐν μετρίῳ βαθμῷ εἶναι ἀπαραίτητα ἐφόδια ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Μακροβιότης πτηνῶν. (Διὰ τὰς καὶ τοὺς πτηνοφίλους). Σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ πτηνὰ ζῶσιν ἐπὶ μακρόν. Βεβαιουσίην δτι πολλὰ τούτων φθάνουσι τὰ ἑκατὸν ἔτη.

Ὅς φαίνεται, ὁ κύκνος ἔχει ἱκανὴν μακροζωίαν· λέγουσιν ὅτι φέροι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ τρεῖς αἰῶνας. Ὁ Κνάουερ διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἑτέρακα ἡλικίας 162 ἐτῶν.

Κατὰ τινὰς φυσιολόγους, θαλάσσιος ἀετὸς συλληφθεὶς τῷ 1715 καὶ ἔχων ἦδη πολλῶν ἐτῶν ἡλικίαν, ἐτελεύτησε τὸ 1819 ἦτοι 104 ἔτη μετὰ ταῦτα.

Ἡ ψ λευκοκέφαλος συλληφθεὶς τῷ 1706, ἀπέθωκε τῷ 1826 ἐν πτηνοτροφείῳ τῆς ἐπούλεως Σχέμβρου, παρὰ τὴν Βιέννην, ὅπου διήλθεν 118 ἔτη ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Οἱ ψιττακοὶ καὶ οἱ κόρακες ἐπίσης γίνονται ἑκατονταετείς· ἡ ζωὴ τῶν θαλασσίων καὶ λιμναίων πτηνῶν ἔχει διάρκειαν ἴσην πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ αἰχμαλωσία ἐλαττοῖ τὴν ζωὴν. Αἱ κίσσαι ἐν αἰχμαλωσίᾳ ζῶσιν 29 ἕως 25 ἔτη, ἐν ᾧ ἐλευθεραὶ ζῶσι περισσότερον.

Ὁ ἀλέκτωρ ζῆ 15—20 ἔτη.

Ἡ περιστέρα 10 περίπου.

Αἱ ἀηδόνες ἐν κλωβῷ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ δέκα ἔτη, ὁ κόσσυφος μόλις ὑπερπερῆσθαι τὰ 15.

Τὰ κανάρια ἐν κλωβῷ ἄγουσι μέχρι τοῦ 12 ἢ 15 ἔτους· τὰ δ' ἰπτάμενα ἐλευθέρως εἰς τὰς Καναρίους νήσους φθάνουσι πολὺ μεγαλύτεραν ἡλικίαν.

Τὰ πτηνὰ δαπανῶσι μεγάλην δύναμιν μυῶνων, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀρετὴ των εἶναι καταπληκτικὴ. Ἐὰν ὑπολογίσωμεν τὸ βῆρος τῆς τροφῆς, θέλομεν ἴδει ὅτι ἡ κίχλα ἥτις τρώγει διὰ μιᾶς μεγάλην κίχλην, ὁμοιάζει πρὸς ἄνθρωπον ὅστις ἐν τῇ τραπέζῃ του ἤθελε καταβροχθίσαι ὀλόκληρον βόειον μηρόν. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει εἰς πάντα τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν. Τὸ πτηνὸν ἐκτελεῖ πολλὴν ἐργασίαν, ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματός του εἶναι ἀνωτέρα κατὰ τινὰς βαθμοὺς τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει δηλ. 37 βαθμοὺς μέχρι 41 καὶ 42.

Πολυτέλεια τῶν γυναικῶν. Τίς θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, ἡ περιθώριος καταστάσα διὰ τὸν θάνατον τῆς Μαρίας Στουάρτ, ἠγάπα ἐπὶ τοσοῦτον τὸν καλ-

λωπισμόν, ὥστε, ἐγένετο περὶ αὐτοῦ λόγος μεταξὺ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν πρεσβευτῶν; Ἐκ στατιστικῶν σημειώσεων προκύπτει ὅτι ἡ ἐστεμμένη αὕτη γυνή, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν εἶχεν εἰς τὸ ἱματιοφυλάκιόν της:

- 99 φορέματα ἐπισήμων ὑποδοχῶν
- 102 » κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον
- 67 » βραχέα
- 100 » συρόμενα
- 126 » κατὰ τὸν ἀρχαῖον συρμόν
- 146 στηθοδέσμοις
- 125 ὑπενώτας
- 96 μανδύας
- 85 μικροὺς στηθοδέσμοις
- 18 ἐπανωφάρια.
- 27 ριπίδια
- 9 ζεύγη εὐμαρίδων.

Περὶ δὲ τῆς συμπαθοῦς ἀλλ' ἀτυχοῦς Μαρίας Ἀντωνιέττας γνωρίζομεν ὅτι δι' ἓνα μόνον χειμῶνα εἶχε παραγγεῖλει:

- 12 ἐνδύματα πολυτελείας
- 12 » φαντασίας καὶ
- 12 » πλουσίως δι' ἀνθῶν κεκοσμημένα

Εἶχε δὲ προσέτι τὴν συνήθειαν, ἐκάστην πρωΐαν νὰ λαμβάνη καταλόγον τῶν ἐνδυμάτων της καὶ νὰ σημειοῖ τὰ διὰ τὴν χρῆσιν ἐκάστης ἡμέρας ἐκλεγόμενα.

Πόσα καλὰ πρὸς τὸ φύλον των δὲν θὰ ἐπετύγχανον διὰ τοιοῦτων δαπανῶν, συνδυαζομένων καὶ πρὸς τὴν ἐπιβλητικὴν θέσιν των;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. Ζαγοροῦ. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, συνεμορφώθη μεν ὀδύγλαις σας.—Καν Μ. Μ. Κιολλίου. Θὰ σας ἀπαντήσῃ ἡ κ. Παρρὴν ἥτις ἀφικνεῖται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.—Κον Α. Ε. Βάρωνα. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 120. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Α. Ε. Φιλιπποπούλου. Ἐπιστολὴ ὑμῶν μετὰ δύο τοκομερίδιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Α. Χ. Ἀγ. Λαυρέντιου. Φύλλον σας ἀποστέλλεται τακτικῶς, ἀπορούμεν πῶς δὲν λαμβάνετε αὐτό.—Κον Ν. Μ. Βραχίλου. Εἰδοποιήθημεν παρὰ τῆς Ἀκροπόλεως περὶ τῆς ἀποστολῆς φρ. 36. Ζητηθέντα ἀποσταλήσονται. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Γ. Λεουκάδα. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Θὰ κάμωμεν ὥστε νὰ ἔχητε ἐγκαίρως ὅ,τι ζητεῖτε.—Καν Αἰκ. Μ. Πάτρας. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Σὰς γράφομεν ταχυδρομικῶς.—Καν Π. Σ. Χίου.

PIERRE DECOYRCELLE

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Α'

III

Εἶχον λοιπὸν δίκαιον, ἀγαπητὴ Ἰακώβ, δταν σοὶ ἔλεγον ὅτι δὲν ἔχεις νὰ χάσης καιρόν. Ἐὰν ἀναχωρήσῃς ἀμέσως ἴσως χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς τοῦ φίλου σου.

Ἀναχωρῶ παρῶθεν, εἶπεν ὁ Ἰακώβος ἀνερχόμενος ἐπὶ τινος ἀμῆνης, διεργασμένης ἐκείθεν τυχαίως. Δικαιολογήσατέ με σὰς παρακαλῶ παρὰ τῷ φίλῳ μας Νερβίλ, ὃν δὲν δύναμαι νὰ εὐχαριστήσω καὶ ἔχετε ὑγείαν. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἠνίχον εἶπεν· εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ὅσον δύνασαι ταχύτερον.

Τὰς εὐχὰς μας διὰ τὸν Γίβρ, εἶπον ἐν χορῷ οἱ φίλοι, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἰακώβος ἀπεμακρύνετο. Ἴδου φίλος ἐπιστήθιος, προσέθηκεν ὁ Γουσταῦος. Ἴδετε πῶς ὠχρίσας μαθὼν ὅτι ὁ Γίβρ, ἐνυμφεύετο, καὶ φοβηθεὶς μήπως δὲν προφθάσῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους.

IV

Ἦτο ἡ 16ῃ Ἀυγούστου 1870. Τὸ πυροβόλον ἀντήχει ἀπειλητικῶν ἀνὰ τὰς πεδιάδας τῆς Γραβελόττης. Τοποθετημένοι ὄπισθεν προχώματός τινος ἐν τάγμα γάλλων ἰπ-

πέων ἔμενον ἀκίνητον, προσδοκοῦν ἀνυπομῶνος τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἤθελε τοῖς ἐπιτραπῆ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν μάχην. Μὰ ἐπὶ τέλους τί ἀναμένουν εἶπεν ἀνυπομῶνος εἰς γέρον στρατιώτης, ἵνα δώσουν καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ σύνθημα. Μὴν ἀνησυχῆς, ἀπήντησε νέος ἐπιλοχίας, καὶ ἡ σειρά μας ἔφθασε. Βλέπω τὸν στρατηγόν, δίδοντα διαταγὰς εἰς τοὺς συνταγματάρχας μας. Ἴδου οἱ δύο ἐξάδελφοι ὑποκλινόμενοι πρὸ αὐτοῦ καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ μέρος μας. Ἐμπρὸς, ἐτοιμάσου!

Οἱ δύο νεανίαι, οὗς ὁ ἐπιλοχίας ἀπεκάλεσεν ἐξαδέλφους οὐδεμίαν ἔσχον ποτε μεταξὺ των συγγένειαν. Ἀλλὰ συνδεμένοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς των ἡλικίας δι' ἀρχαίας οἰκογενειακῆς φιλίας, ἐκπαιδευθέντες ταῦτοχρόνως ἐν τῷ στρατῷ, ὁ μαρκήσιος Γεράρδος δὲ Βαλυρὶς καὶ ὁ κόμης Οὐδέρτος δὲ Γραμπρὲ οὐδέποτε ἀπεμακρύνθησαν ἀλλήλων. Ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν κοινωνικὴν τάξιν, οἱ δύο νέοι ἦσαν ἐπίσης συνδεμένοι εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τῶν εὐγενῶν κέντρα. Ὁσάκις ὁ Βαλυρὶς φύσει αἰλόνηκος εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τινος, ὁ Γραμπρὲ ἦτον ὁ ἀπαραίτητος μάρτυς, ὡς ἐκεῖνος, ἐχρησίμευσε μάρτυς τοῦ φίλου του, καθ' ἣν ἡμέραν ἦνον τὴν τύχην του μετὰ περικαλλοῦς κόρης. Ἦν ἐπὶ τόσα ἔτη περιπαθῶς ἐλάτρευεν. Ὁ Βαλυρὶς ἐπίσης ἐγένετο ὁ ἀνάδοχος τοῦ πρώτου υἱοῦ, τοῦ μικροῦ Ἰακώβου ὅστις ἐπεσφράγισε τὸν ἱερὸν δεσμόν τῶν δύο νέων συζύγων. Ἡ στενὴ καὶ περιπαθῆς αὕτη φιλία εἴλκυσε τὴν ἐν τῷ στρατῷ προσωμίαν τῶν δύο («ἐξαδέλφων») ὡς ὀνόμασεν αὐτοὺς ὁ νέος ὑπαξιωματικὸς.

Οὗτοι ἀπομακρυνθέντες τοῦ στρατηγοῦ διηρθύθησαν πρὸς τὸ δπισθεν τοῦ προχώματος ἀναμένον σύνταγμα.

Ἦκουσας τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ, εἶπεν ὁ Γραμπρὲ πρὸς τὸν φίλον του. Ἡ στιγμή τῆς ἐφόδου ἐπέστη. Ἐπειδὴ ἡ τύχη μας εἶναι ἀγνωστος σοὶ συνιστῶ τὸν μικρὸν υἱόν μου, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος.

Δὲν εἶμαι περισσύτερον σοὶ ἐξησφαλισμένος ἀπὸ τὰς ἐχθρικές σφαῖρας ἀλλ' ἐὰν ὑπάρξω εὐτυχιστερός σου, μὴν ἀνησυχῆς, διὰ τὸν

Επλήθε μικρά τις άταξία επί των χειρογράφων ταινιών, ής ένεκεν ύμεις και τινες Άλλαι των συνδρομητριών μας, έλαβον τὰ δύο τελευ- ταία φύλλα ύμοϋ. Ζητούμεν συγγνώμην διά τήν παράλειψιν ταύτην.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Πώς στυλπνούνται τὰ καλατά μεταξωτά φορέματα. Διαλύετε δύο δραμ. μαστίγης τής Χίου εκ μαλακων κόκκων έντός 24 δραμ. οινόπνεύματος τοποθετείτε τὸ ύφασμά σας επί σκίδος κυρτής, και διά σπόγγου έπιθρέχετε αὐτήν. Έπί τοϋ ούτω βεβρεγμένου και κατά τὸ ήμισυ στεγνωθέντος ύφάσματος περᾶτε σίδηρον μετρίως θερμὸν και τὸ μεταξωτόν σας στυλπνούται.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πήττα βραστοϋ κρέατος. Μένουσι βεβόλιως πολλάκις τεμάχια κρέατος, Άτινα τήν επαύριον δέν εύχαιρατεΐται τις βλέπων επί τής τραπέζης. Τὰ τεμάχια ταῦτα κόπτετε λεπτότατα, (κημά) ρίπτετε όλίγον βρεγμένον Άρτον, έν κρόμμυον και όλίγον πετροσέλινον (μαϊν- τανό) Άλας, πέπερι τεμάχιον βουτύρου και έν ώόν. Ζυμώνετε ταῦτα καλώς κάμνετε μίαν μεγάλην στογγύλην πήτταν και τηγανίζετε.

Παρουσιάζετε εἰς τήν τράπεζαν μετὰ τὸν ζωμόν. Έάν σᾶς μεί- νωσι μικρά τεμάχια εκ τής πήττας ταύτης κόψετε τα τὸ έσπέρας και ρίψατε εἰς τὸν ζωμόν άντι όρυζίου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ αἱ μεταβάλλουσαι κχοικίαι κκ. συνδρομη- τριαι ήμῶν, όπως μᾶς εἰδοποιήσωσιν εγκλίτως ίνα μή έπέληη άταξία περι τήν διανομήν τοϋ φύλλου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ έλληνίς πεπειραμένη κάτοχος και τής γαλλικῆς ζητεῖ θέσιν έν σχολείω ή και παρ'οικογενεία. Πληροφορία παρ' ήμίν.

ΝΕΑΝΙΣ Έλληνίς διδασκάλισσα ζητεῖ θέσιν έν οικογενεία έν τῷ Έστωερικῷ ή Έξωετερικῷ. Πληροφορία παρ' ήμίν.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Έλληνίς ζητεῖ θέσιν έν Σχολείω δωρεάν παρε- χομένης αὐτῇ τροφῆς και κατοικίας.

Ίάκωβον. Οἱ τὸν κίωω Ξιον τοϋ πατρός του υἰόν και πόλιτην. Έλ- πίσωμεν έν τούτοις ότι ή έκδοσις τής μάχης εἶσται εὐνοική και ότι τήν έσπέραν ταύτην νικᾶται θά δειπνήσωμεν επί τής δού τής Βερ- δού.

Εἶθε. Καλήν έντάμωσιν Γεράρδε. Και οἱ δύο φίλοι έν συγι- νήσει, ήν εἰς μάτην απειπειώοντο νά άποκρύψωσι άπεμακρύνθησαν άλλήλων, καταλαδόντες τὰς οικείας έν τῷ στρατοπέδω θέσεις.

Τὰ δύο συντάγματα άπεμακρύνθησαν τῇ διαταγῇ αὐτῶν τής προ- φυλακτικῆς θέσεως, ήν τῶς κατεῖχον και διηυθύνθησαν και έντός όλίγων δευτερολέπτων εὐρέθησαν αντιμετώπια πρὸς τὸ έχθρικόν πε- ζικόν, όπως εἶχε τοποθετηθῇ πρὸ τής λίμνης τής Γρεζέρης.

Εἰς επίθεσιν, διέταξεν ὁ Γραμπρέ πρὸς τοὺς επί τής κεφαλῆς τοϋ τάγματος δραγόνους. Έμπρὸς επανέλαδον όμοφώνως πάντες οἱ αξιω- ματικοί. Σύσσωμον τὸ σύνταγμα με ζίφην γυμνά, με Άγριον και τρο- μερόν των ἵππων ποδοβολητόν, έρρίφθη κατά των πυκνων τάξεων τοϋ έχθρικού πεζικού.

Οἱ ὑπὸ τὸν Βαλυρίς Άνδρες με τοὺς ἵππους άνοπομόνωσ χρεμετί- ζοντας ήκολούθησαν τοὺς δραγόνους. Κατὰ τήν στιγμήν ταύτην τὸ Πρωσικόν πυροβολικόν, έστρατοπεδευμένον επί των άπέναντι λό- φων, ἰδὸν τήν έπελοῦσαν εἰς τὸ πεζικόν τρομεράν καταστροφήν δι- ηύθυνε τὰς πυρίλους βολὰς του κατά των τρομερών εκείνων δραγό- νων οἵτινες ήνοιξαν τήν δδὸν τής πανωλεθρίας κατά τὸ πεζικού. Οἱ συνταγματάρχης Γραμπρέ έξηκολούθει νά διδῇ τὰς διαταγὰς του ά- ψηφῶν τὸ πυκνὸν πῦρ των έχθρῶν, σε αἴφνης σφαιρα μυδραλιοϋχος ριφθεῖσα κατ' αὐτοϋ έρριψεν ἵππεα και ἵππων νεκρόν. Τὸ ὑπὸ τήν δι- οίκησιν τοϋ φίλου του σύνταγμα, παραφερόμενον ήδη ὑπὸ τής μεθυ- στικῆς τής μάχης όρμῆς έξηκολούθησε τήν μανιώδη κατά τοϋ έχθροϋ καταδίωξιν, διελθὸν μεθ' ἵππων και ἵππεων διὰ τοϋ σώματος τοϋ άτυχοϋς Γραμπρέ.

Μετὰ τὸ τέλος τής μάχης ὁ Βαλυρίς πιστὸς εἰς τήν ὑπόσχεσιν του έπτευσε νά παραλάβῃ κατά τήν δοθείσαν όλίγας πρὸ τοϋ θανάτου τοϋ φίλου του στιγμὰς ὑπόσχεσιν του, τὸν όρφανὸν ήδη μητρόσ και

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ

ΚΑΛΛΙΡΡΩΣ ΠΑΡΡΕΝ

Η Ιστορία τής γυναικός εξετάζει τὰ κατὰ τὸν βίον και τήν δράσιν αὐτῆς ὑπὸ ιστορικῆν, οικογενειακῆν, κοινωνικῆν, ήθικῆν, πνευ- ματικῆν, φιλολογικῆν, οικονομικῆν, νομικῆν και καλλιτεχνικῆν ἔποψιν καθ' ἅπαντας τοὺς αἰῶνάς και τοὺς λαούς.

Περιέχει τήν θαυμασίαν εκπολιτιστικῆν πορείαν αὐτῆς κατὰ τοὺς προϊστορικούς χρόνους και τήν εξέλιξιν και ιστορίαν τοϋ γάμου και τής οικογενείας ἀνά πάντας τοὺς αἰῶνας και τοὺς λαούς.

Εκθέτει τὰ κατὰ τήν γυναῖκα έν Κίνα, Ἰνδία, Περσία, Ἀσσυρία, Αἴγυπτο, Ἰουδαία και Ἀραβία, μεθ' ὅλων των παραδόξων, αλλά και ποιητι- κωτάτων Ἀντολικῶν ήθῶν, εθίμων και παραδόσεων.

Διά τήν Ἑλληνίδα γυναῖκα άπειροῖ όλόκληρον εξάτευχον τόμον, έν ᾧ άποκαλύπον- ται πράγματα άγνωστα και θαυμάσια επί παντός σημείου τής δράσεως και τοϋ ιδιωτικοϋ και οικογενειακοϋ βίου των αρχαίων Ἑλλήνων. Ακολουθεῖ τήν γυναῖκα έν Ῥώμῃ, παρὰ τοῖς αρχαίοις λαοῖς τοϋ Βορρά, κατὰ τοὺς μεσαιωνικούς και τοὺς καθ' ήμᾶς χρόνους. Περιλαμβάνει τὰς βιογραφίας και τὰς εἰκόνας ὅλων των έξοχων τοϋ κόσμου γυναικῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΝΑ ΤΕΥΧΗ

Ἐκαστον τεϋχος τιμᾶται μετὰ δρ. διά τὰς Ἀθήνας και 1,25 διά τὰς έπαρχίας και τὸ έξωτερικόν. Οἱ προπληρόνοντες πέντε δρ. διά τὰς Ἀθήνας και έξ διὰ τὰς έπαρχίας και τὸ έξωτερικόν λαμβάνου- σιν έξ τεϋχη, ήτοι ένα τόμον πλήρη και αὐτοτελῆ.

Τὸ αντίτιμον προπληρώνεται.

Συνδρομηταί εγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον τής «Ἐφημερίδος των Κυριῶν» ὁδὸς Μουσῶν αριθ. 7 και παρ' ἅπασιν τοῖς αντιπροσώποις αὐτῆς.

πατρός μικρόν Ἰάκωβον. Οἱ δωδεκαέτης μικρὸς εὔρε παρὰ τῷ στρα- τηγῷ Βαλυρίς δεύτερον πατέρα. Οσάκις δὲ ή γραῖα τοϋ στρατηγοϋ μήτηρ έβίαζε τὸν υἰόν της νά λυμφεϋθῇ, εκείνος άπήντα μετὰ ζωη- ρότητος. Πρὸς τί, άφοϋ έχω ήδη τέκνον; Και μετὰ στοργῆς ήν ή- θελε ζηλεύσει και ή τρυφερωτάτη μήτηρ, έπέδλεπε και έμεριμνα επί τής άνατροφῆς τοϋ τέκνου τοϋ άγαπητοϋ φίλου του. Τήν ήμέραν δὲ καθ' ήν ὁ Ἰάκωβος Γραμπρέ, συμπληρῶν ήδη τὰς σπουδὰς του ὑψί- στατο τήν άπολυτήριον εξέτασιν έν θριάμβῳ, ὁ στρατηγὸς Βαλυρίς πρὸς ὃν άνετέθη ὑπὸ τοϋ διευθυντοϋ τής σχολῆς ή στέψις τοϋ νεαροϋ μαθητοϋ, εκλαίεν ὡς μικρόν παιδίον έναγκαλιζόμενος αὐτόν.

Μετὰ τήν άποπεράτωσιν τής τελετῆς εκείνης ὁ γέρον στρατιώτης ὠδήγησε τὸν μικρόν προστατευμένον του εἰς τὸ νεκροταφεῖον, δι- ελθὸν δὲ τὰς θλιβεράς τοϋ άύλου τούτου τής άναπαύσεως ὁδοϋς έ- φθασε πρὸ μνημείου μεγαλοπροσῆς και επιδλητικοϋ έν τῇ άπλότητί του. Ο νεανίας εκλαίεν. Ἰδοϋ, εἶπεν ὁ στρατηγός, τείνων αὐτῶ τὸν στέφανον, εἰ' οὐ πρὸ όλίγου εἶχα στέψει τήν ξανθὴν κεφαλὴν του, άφιέρωσόν την εἰς τὸν πάτέρα σου. Και ένῶ ὁ Ἰάκωβος έναπέθετε τήν πρασίτην δάφνην επί τοϋ ψυχροϋ και άψύχου μωμάρου τὸ άρρε- νωπὸν και ὠραῖον πρόσωπον τοϋ γέροντος στρατιώτου ήτο κατάδροχον ἀπὸ δάκρυα. Μετὰ φωνῆς δὲ διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν και θέτων τήν χεῖρα επί τοϋ ὤμου τοϋ νέου ήρώτησεν άνεύζων τὸν τάφον, κ. Οὐδέριτε, εἶσαι εύχαριστημένος ἀπὸ ήμᾶς :

Οἱ Ἰάκωβος ἀπὸ τής ήμέρας εκείνης εξεδήλωσε τήν έπιθυμίαν νά ακολουθήσῃ τὸ στρατιωτικόν στάδιον, άλλ' ὁ στρατηγός άντέστη έπιμόνωσ εἰς τὸν πόθον του τοϋτον. Οἱ Γραμπρέ έχυσαν άκαετόν αιμα διὰ τήν πατρίδα, εἶπεν. Ἰπάρχει και άλλος τρόπος νά τήν ὤπη- ρετήσῃ τις. Γενοϋ διπλωμάτης, και τότε, εάν θά έχω τήν εύτυχίαν νά διέλθω τὸ γῆρας μου πλησίον σου, νά μήν ὀπισσῶ τήν θλίψιν νά ἴδω πίπτοντα τὸν υἰόν, ὡς εἶδον και τὸν πατέρα.

Ο νεανίας μή δυνηθείς νά μεταπεισῃ τὸν ἀνάδοχόν του, ήναγ- κάσθη νά ακολουθήσῃ μαθήματα δικαίου, έφόδιον άπρακίτητον διά πάντα διπλωμάτην. (ακολουθεῖ).